

24.2.80

MANACOR DIA A DIA

LA BELLESA DE L'HOME ⁽¹⁾

POESIA DE MIGUEL ANGEL RIERA

Al tombant de 1979 se va imprimir, als obradors de Gràfiques Miramar el llibre de poemes "La Belleza de l'Home", del nostre Miquel Angel Riera, llibre que de fet, ha aparegut als mostradors de les llibreries ja dins l'any vuitanta. S'ha de dir que aquest recull unitari fou escrit, gairebé tot sencer, el més de març del 72 (l'excepció en la data de qualque poema no altera el nucli central de dies de treball) La idea del llibre és exaltar la bellesa, és un vertader homenatge a la necessitat de be-

llesa, sense concessions, però sempre filtrada, parida, rescatada, exaltada per l'home i a través de l'home. L'objectiu és presentar el ser humà con eix de tota bellesa, fins i tot el ser humà en estat de degeneració:

el que duu les mosques com
[expressió de la cara,
el que té el cap que li
[trabuca,
el grandolàs que té la veu de
[nina,
el cec-i-mut,
el que té els dos peus
[esquerrans...

Malgrat totes les variacions existencials de la persona la bellesa de l'home és que crea bellesa, / la bellesa és ell / que la treu del no-res i la fa eterna. Aquestes cites bastarien al lector per a determinar la pólvora i el detonant que emprà Miquel Angel Riera quan es va concentrar al llarg de quinze dies per a investigar, amb sensibilitat, amb sensualitat, amb sensualitat, què hi ha sota aquest gest del ser humà que s'aproxima a un altra ser huma, amb indecisió, amb inseguretat, obeït per les ones/ amb que l'home romp per la patja dels altres.

En certa forma la bellesa és la divinitat, és el prisma que afavoreix un discurs, col·loquial i barroc, vers l'exposició d'un evangeli ètic... d'un evangeli estètic. Ètica i estètica es confonen al topar-se en un mateix camí en un mateix concepte d'humanitat. Però, alerta! que parlar d'humanitat entranya un risc, però també una frivolitat que de cap manera admet el poeta quan de la humanitat diu: Parlar d'estimar-la i, ai damunt, fer-ne bandera / és un terrible estil / de no passar comptes amb l'home... No, la poesia no pot servir mai de sortida fàcil a la sensibleria ni a la demagògia; hi ha d'haver un rigor i una exigència, una perseverança, en el fons i en la forma. Per tal motiu ens trobam davant una forma treballada minuciosament, però no recercada; recordem que el llibre es va escriure en quinze dies observem que l'alquímia literària de Miquel Angel Riera no té res a veure en reto-

car obsessivament el text, en insistir sobre les paraules. El barroquisme no és una insistència, jo diria que el contrari, que avui mateix En Miquel Angel, amb idèntic rigor, ens presentaria un llibre, més depurat, més llis. No obstant d'ençà de l'any setenta dos (ja són vuit que n'hi ha enmig) han canviat moltes de coses i, naturalment, ha canviat també el poeta i l'escriptor.

Però, ¿i de la bellesa de l'home?

En el transcurs del llibre la bellesa de l'home es fa patent en les mil-i-una formes d'enyorar-lo. Diríem que a poc a poc la bellesa esdevé contacte humà i el contacte humà significa la salvació des del moment que, al darrer poema del llibre, i com d'amagta enmig d'una estrofa, l'autor sentència:

Jo dic i jur
solemnement i escric,
que vull la flor salvatge d'una
[paraula teva,
dita com no dir res i per des-
[cuit,
abans que la bellesa, tot i es-
[sent que ella em salva.

paraules majors, que poden cloure aquest comentari.

BERNAT NADAL

(1) "La Belleza de l'Home" Premi Joan Alcover, Ciutat de Palma 1972. LA BALANGUERA—Col·lecció de poesia núm. 22. Editorial MOLL.